ATEŞ!

ÇOCUKLARA-HAFTALIK MECMUA

SAYI: 30
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ
ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I - Cilt: 2 - Sayı:30

15.Nisan.1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Jon Grenvod, çalıştığı müesseseden haftalığını almıştı. Parayı dikkatle saydı, bir kısmını ayırıp cebine koydu, diğer kısmını ise ufak bir keseye yerleştirip, ağzını sıkıca bağladıktan sonra evine doğru yollandı.

Jon Grenvod, ondört senedenberi her cumartesi günü ayni yolu takiben evine dönerdi. Ondört senedenberi, cumartesi günleri parasını sayar ve bir kısmını daima ayni torbaya koyardı. Bu adamın ondört senedenberi bir hedefi vardı. Para arttırmağa çalışıyordu.

Diğer arkadaşları cumartesi akşamları barlarda vakit geçirip, pazar günleri de tanıdıkları ile birlikte gezerlerken, Jon Grenvod evinde oturup gazetelerini okumakla vakit geçirirdi. Kndisinin hayatta yegâne gayesi 5000 lirayı bir araya getirmekti. Ancak bundan sonra yaşamanın zevkini çıkaracaktı. Bu parayla, köylerden birinde ufak, temiz ve sevimli bir ev almak istiyordu.

Jon Grenvod Dorset Bankasının kapısından girdiği zaman saat biri geçiyordu. Odada, yazıhanenin arkasında oturan veznedar Sulivan'dan başka kimseler yoktu. Bu iki adam birbirini senelerden beri tanıyordu.

Mister Sulivan, Grenvod'un gayesini, niçin senelerden beri para biriktirdiğini biliyordu. Hattâ arada sırada bu adama acıdığı da oluyordu. Kendisi de bir zamanlar dişinden tırnağından arttırıp para biriktirmişti. Bunun güçlüklerini ve ne kadar fedakârlık istediğini gayet iyi biliyordu.

Jon Sulivan, iki senedenberi başını yorarak, Jon Grenvod'un biriktirdiği paraları nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Zavallı adama bu iyiliği muhakkak surette yapması lâzımdı. Fakat acaba nasıl? İşte bunu kendisi de bilmiyordu.

Belki bin defa kendi kendine, kalbindeki merhameti söküp atması icap ettiğini, büyük işler yapılırken ehemmiyetsiz hâdiselerin nazarı itibare alınmaması lâzım geldiğini söylemişti.

Müşteri içeri girince, Sulivan başını kaldırdı. Karşısında duran adamın eskimiş elbisesine, yakası yenmiş gömleğine baktı ve içi sızladı. Bu adamın, ondört senedenberi, kendine bir köy evi almak için, dişinden tırnağından arttırmağa çalıştığını düşündü. Başını salladı.

Her gün elinden binlerce lira geçiyordu. Başkalarının parayı nasıl kazandıklarını ve nasıl kaybettiklerini biliyordu. Önünde duran adam ise, ondört senedenberi para biriktirmeğe çalışıyordu. Sulivan kendi kendine söylendi: "Bu kadar alçalma! Burada büyük bir fedakârlık yapmak lâzım!.."

Jon Grenvod, cebinden banka defterini çıkardı. Arkadaşı Sulivan acaba niçin bu kadar tuhaf duruyordu? Selâmına niçin cevap vermemişti? Yüzü hafifçe sararmıştı. Acaba hasta mı idi? Grenvod, paraları çıkardı ve kasaya saydı. Sulivan, sert bir sesle:

— Biraz bekliyemez misiniz canım! diye söylendi. İşim olduğunu görüyorsunuz. Esasen çok erken geldiniz!

Jon, şaşırır gibi oldu. Şimdiye kadar böyle bir muameleye maruz kalmamıştı. Gülümsemeğe çalıştı ve:

— Ben de beklemekten başka bir şey yapmıyorum ki, dedi. Burada istediğiniz kadar kalabilirim!

Veznedar, paralara baktı ve yine söylenmeğe başladı:

— Bu pis paralar bankaya getirilir mi Allahaşkına? Yaptığınız biraz fazla doğrusu.. Ter ve kirden insanın ellerine yapışıyor.

Jon Genvod, hayretle başını salladı:

— Benden bugün ne istediğinizi bir türlü anlıyamıyorum doğrusu!.. Ondört senedenberi..

Veznedar, adamın sözünü kesti ve ayni azarlayıcı tonla:

— Evet, dedi. Ondört senedenberi bana her cumartesi böyle kirli paralar getiriyorsunuz! Sizin yerinizde olsam, hiç olmazsa buraya gelmezden evvel ellerimi yıkamak zahmetine katlanırdım. Yoksa bana hakaret etmek mi istiyorsunuz?

Grenvod, birdenbire fena halde hiddetlendi ve asabına hâkim olamıyarak bağırdı:

— Biraz fazla ileri gidiyorsunuz! Sizinle o kadar fazla samimiyetim yok! Ben, bu bankanın daimî bir müşterisiyim ve herkes gibi hüsnü muamele görmek isterim. Anladınız mı ?..

Sulivan bir kahkaha attı:

— Her cumartesi günü bir kaç kirli kuruş getiren müşterilere, banka zannettiğiniz kadar ehemmiyet vermez, dedi. Bunu unutmayın dostum !

Grenvod, yumruğunu hiddetle önündeki masaya indirdi:

— Bana bakın Mister Sulivan! diye bağırdı. Sizi, âmirlerinize şikâyet edeceğim!

Sulivan, masanın üzerinde duran paraları elile yana itti ve:

— Gidin, kime isterseniz şikâyet edin, dedi. Benim harekâtıma kimse karışamaz. Beni bir daha da rahatsız etmeğe kalkışmayın!

Jon Grenvod, hayret içinde kaldı. Olup bitenlerden bir şey anlıyamıyordu. Acaba Sulivan birdenbire aklını mı oynatmıştı? Bu adamı ondört senedenberi tanıyordu ve bugünkü kadar asabî görmemişti. Sanki onun karşısında duran eski kibar ve konuşkan adam değildi.

— Mademki bu bankanın benim parama ihtiyacı yok, ben de hepsini çeker ve başka bir yere giderim, dedi. Fakat, sizi de şikâyet etmek, boynumun borcu olsun!

Sulivan tekrar güldü ve ayni alaycı tonla cevap verdi:

— Banka, sizin bir kaç kirli kuruşunuz olmasa da yaşar! İflâs edeceğinden korkunuz olmasın!

Jon Grenvod, yapılan hakaretleri kâfi miktarda dinlemişti. Fazla tahammülü kalmamıştı. Banka defterini veznedarın önüne attı ve bağırdı:

— Şimdi hemen paramı sayın! Bu bankanın memurlarına daha fazla tahammül edemiyeceğim!

Sulivan bıyık altından güldü ve parayı saymağa başladı:

— Hesabınız 1582 lira 13 kuruştur. Alın ve bir an evvel gidin!

Veznedar, bunları söyledikten son-

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MACERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Nihayet havalandı. Hayret! Bütün uçuş tecrübelerini yüz elli metrede yapan Grey, bugün bin metreye yükselmişti. Heyecandan sapsarı kesilmiş makinistler, korkuyla uçağı takip ediyorlardı.

Buna mukabil Grey, lûzumsuz hiç bir harekette bulunmuyor, soğukkanlılığını mükemmelen muhafaza ediyordu. Uçağın birden irtifa kaybettiği, sonra da ok gibi tekrar yükseldiği görülüyordu.

Grey şarkısını, zafer şarkısını söylemeğe başlamıştı artık.. Üç yüz metre yukardan hızla inen uçağın motorları birden susuyor, uçak meydanın üzerinde bir martı gibi süzülüyordu.

Bu sırada, uçaktan düşen ufak paket aşağıdakilerin dikkatini çekmişti. Hemen yanına koştular. Fakat Galetski, bunun, paraşütten başka bir şey olmadığını sezmekte gecikmedi.

Numaralarına üç yüz metre yukarılardan başlayan Grey, makinesini, aşağıdaki makinistlerin hayret dolu bakışları altında bir taş gibi aşağıya bırakıveriyor; pilotu uçaktan fırlatmaya çalışan merkez kaç kuvvetinin tesiri, değişmez tabiat kanunlariyle, uçağın mücadelesi, yer çekimiyle insan azminin çekişmesi, hakikaten görülecek bir manzara arzediyordu.

Keskin bir viraj yaparken, tek kanadı üzerine düşmek tehlikesini de mahirane manevrasiyle önleyen Grey, oyuncağiyle oynayan çocuk gibi serbest hareketler yapıyordu gök yüzünde..

Tekrar dikildi; motoru durdurdu, güzel bir burgu hareketiyle dalış yaptıktan sonra, hangarın bir metre üzerinden geçip, kayarcasına alana kondu. Grey böyledir işte: Azmeder ve muvaffak olur.

"OKULUMU AÇIYORUM!"

Bu arada Grey, Varşova'daki kursları da bitirmiş ve son formaliteleri tamamlamıştı. Grey'in bu sahadaki muvaffakiyetlerinin, kendi menfaatlerini baltalayacağını düşünen bazı firmalar, müsaade verilmemesi için çok uğraşmışlar; fakat muvaffak olamamışlardı.

En güç mesele para tedarikiydi. Arazisini ipotek etmek şartiyle dahi Grey, borç para alamıyordu. Bir ahbabı, ihtiyacı olan parayı bulmağı vaadetmişti. Fakat bunun için de en aşağı iki ay beklemek icabedecekti.

Nihayet, ilk masraflar için, bankadaki parasının yarısını çekti. Günde on sekiz saat çalıştırmak şartiyle, yüksek ücretli bir kaç teknisyen, mütehassıs ve makinisti 4 haftalığına angaje etti.

Tesisat tamamlandıktan sonra, sıra uçak tedarikine gelmişti. Grey, yalnız üç tip uçak almağı düşünüyor; fakat bunları alabilecek maddi kudreti kendinde bulamıyordu.

Nihayet bir gün, güzel bir fikir buldu. Senelerce hizmetinde bulunduğu Millî Savunma Vekâleti kendisine niye bir yardımda bulunmasın?.. Derhal Vekile müracaat ederek:

— Havacılıktaki uzun hizmetim, sizden bu yardımı istemeğe hak kazandığımı belirtmez mi? dedi. Bana lûtfen masrafımın yarısı kadar bir yardımda bulununuz.

Grey'e, arzusunu yerine getirmeği vaadeden Vekil, genç subayın sırtını okşayarak, şöyle dedi:

— Yalnız, şunu iyi bilin ki, böyle bir fedakârlığı, ancak sizin gibi cesur, çalışkan ve mert bir arkadaşa yapabilirim!..

Grey, küçük Fiat marka otomobiline aldığı üç mütehassısla beraber Siedliska'ya dönmekteydi. Yolda, arabanın hızı ve karşılaştıkları fevkalâde manzaralar mütehasısları hayran bırakmıştı.

Güneş batmadan Siedliska tren istasyonuna gelmişti. Varşova'dan satın alınarak iki gün evvel yola çıkarılan makineler, kamyon ve şöförünü kendilerini bekliyor buldular. Çekilen telgraf üzerine Galetski'de dört yardımcı göndermişti. İstasyondaki işlerini hemen görüp yola çıktılar.

Kendi arazisine girince Grey motörünü yavaşlattı, yol kenarlarını, hendekleri ve tarlaları iyice tetkike koyuldu. Çalılıkların arasından, ağaç yıkıcılarının balta sesleri geliyordu. Otomobilin fazla sarsıldığını hisseden Grey yarın yolları da bir düzelttirmeli diye düşündü. Hertarafta küme küme çalışan insan grupları göze çarpıyordu. Grey bunları daha yakından görebilmek için arabasından indi.

Kanalizasyon hendekleri çoktan a-

çılmıştı. Galetski'nin nerede olduğunu soruncaş. İşçilerden biri eliyle eski anbar binasını göstererek:

— Müdür bey fabrikada efendim., diye cevap verdi.

Galetski'nin müdür, lefonunda fabrika adını oldığını duyan Grey gülümsedi ve depoya doğru ilerledi.

Galetski O'nun geldiğini farketmemişti; Buhar çarkının yanında motorun devir sayısını ayarlıyordu. Çimento, kum, çakıl ve suyu iyice karıştıran aletin vazifesi bu karışımı hazırlanmış olan kalıplara dökmekten ibaretti.

— Grey, "Hakikaten ileride büyük bir fabrika sahibi olacağız" diye düşündü.

Bu sırada Grey'i gören eski kâhya işinin başından doğrularak patronuna yaklaşırken:

— Merhabalar! dedi Grey elini sıkarak. işler nasıl gidiyor.

Galetski, hayatından gayet memnun görünüyordu bu defa. Yaptığı göğüs kabartıcı işlerin geniş çapta bir listesini çıkartıverdi.

— Çok güzel, dedi Grey. Benimle gelir misiniz? Lütfen biraz karanlık basmadan bazı şeyleri görmek istiyorum. Işi paydos edebilirsiniz.

OKUL KURULUYOR

Böylece iki ay kadar bir zaman geçti. Mayıs başlarında bütün meydan yaşillikle kaplanmış bulunuyordu. Düzeltilmiş boş arazi ilk baharın bozuk havalarına pek âlâ mukavemet ediyor, biryandan da yabâni otlakların yerini geniş, boş düzlükler istilâ ediyordu. Her yıl meydana gelen sel felâketinden korunmak için de yamaca büyük bir baraj inşa edilmişti.

(Arkası var)

İNSAF

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

ra paraları masanın üzerine saydı. Bir dakika sonra da Grenvod, bankayı terketti. Hiddetinden ne yapacağını bilmiyordu. Hemen evine gitti ve paltosunu çıkardıktan sonra, Dorset bankası müdüriyetine şikâyetini bildirmek üzere, eline kâğıt, kalem aldı.

★ ★ ★

Pazartesi sabahı vazifesine gitmek üzere evden çıktı. Evvelâ postahaneye uğrayıp mektubunu atmak niyetindeydi ki, yanından bir gazeteci geçti. Grenvod bir gazete aldı ve baş sayfayı açtığı vakit, hayretle olduğu yerde kaldı. Başlık olarak büyük harflerle: "Dorset Bankasındaki hırsızlık" cümlesi yazılmıştı. Grenvod, hemen altındaki yazıyı okumağa başladı:

"Dorset Bankasının kasadarı Sulivan, cumartesi günü öğleden sonra, bankadan 400.000 dolar alarak, hiç bir iz bırakmaksızın ortadan kaybolmuştur. Müşterilerden bir çoğunun paraları sigortalı olmadığı için Dorset Bankası gişelerini kapatmak mecburiyetinde kalmıştır."

Jon Grenvod, bir anda her şeyi anladı. Sulivan'ın niçin o kadar kaba davrandığını ve onu, parasını çekmeğe niçin mecbur ettiğini şimdi biliyordu. Onu başka türlü nasıl ikaz edebilirdi ki?..

Cebinde bulunan şikâyet mektubunu çıkardı ve ağır ağır parçaladıktan sonra çöp sepetine attı. Banka iflâs ettiği için, artık şikâyete lûzum kalmamıştı. Sonra, Sulivan'a kızmağa hakkı olmayan birisi varsa o da ancak kendisi idi.

Gönüllü KAHRAMAN

BU BENİM VE İKİ KARDEŞİMİN, BİR DE ÖBÜR ADI LADY BRANTOM OLAN PATRİCİA HALAMIZIN RESMİ HALAM MAVİ ZEFİRİN SAHİBİ İDİ İYİ BİR KADINDI. KOCASI HEKTOR ENİŞTE RESİMDE YOK... KENDİNİ DÜŞÜNEN BİR ADAM...

BU DA KARDEŞLERİMİN DİĞER BİR RESMİ İDİ. BIYIKLI OLAN DİĞBİ, ÖBÜRÜ BEAU GESTE..

İŞTE BEAU GESTE BU KARDEŞLERİN EN İYİSİ, EN FEDAKÂRIDIR.

İŞTE BEAU 'NUN SEVGİLİSE CLAUDIA BUDUR.

BU DA BEN JOHN GESTE VE SEVGİLİM İSOBEL...

HEPİMİZ ÇOK MESUTTUK. ...TA Kİ BİR GECE BEKLENMEDİK BİR HADİSE ÇIKINCAYA KADAR...

PATRİSİA HALA, YARIM MİLYON LİRA DEĞERİNDE OLDUĞU SÖYLENEN MAVİ ZEFİRİ MEYDANA ÇIKARMIŞTI...

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

GÖZLERİM TEKRAR GÖRMEĞE BAŞLAYINCA, ETRAFIMI GAYET AYDINLIK BULDUM. BUNUNLA BERABER RÜYA GÖRMEDİĞİMİ DE BİLİYORUM.

DOĞRU! RÜYA GÖRMEDİNİZ. ŞİMDİ BU HUSUSDA İZAHAT VEREYİM..

BİRKAÇ YILDANBERİ ACAİP BİR TAKIM MAKİNALAR GÖKYÜZÜNDE DOLAŞIR DURUR. NEREDEN GELDİKLERİ VE NEYİN NESİ OLDUKLARI HERKESİN MEÇHULÜDÜR..

AMERİKAN ASTRONOM VE ALİMLERİ, UZUN ÇALIŞMALARDAN SONRA, BUNLARIN DÜNYANIN BİR BÖLGESİNDEN KALKIP GELENEYECEĞİ KARARINA VARDIR..

YANİ, BAŞKA PLANETLERDENMİ GELİYOR?..

EVET, ALİMLERİMİZ BU SAHADA DİĞER ÇALIŞANLARDAN BİR HAYLI DAHA İLERİ DURUMDADIRLAR. BU MEVZUDAKİ ARAŞTIRMALARI ZAMAN GEÇTİKÇE BÜYÜK BİR HIZLA İLERLEMEKTEDİR..

PROFESÖR BREAK, WİNTERLE BİRLİKTE HEM KAPIYA DOĞRU YÜRÜYOR, HEM DE KONUŞUYORDU.

İHTİYATLI, DİKKATLİ VE BİRAZDA SIKI AĞIZLI OLUN. ANCAK BU SURETLE BİRİNCİLİĞİ MUHAFAZA EDEBİLİRSİNİZ.

SIKI AĞIZLI OLMAYA AKLIM ERİYOR AMA, NİYE İHTİYATLI VE DİKKATLİ OLAYIM?

HER GECE UÇAN DAİRE KOVALAYACAK DEĞİLİM YA?

1855, BAHÇEDEN ÇIKTIĞINDANBERİ TAKİP EDİLDİĞİNİ FARK ETTİ. MEÇHUL ADAM, ADIMLARINI SIKLAŞTIRIP JESS WİNTERE YETİŞTİ..

BAY WİNTER, LÜTFEN!

PROFESÖR BREAK, ARKANIZDAN BENİ YOLLAYARAK BAZI HUSUSDA MALÛMAT ALMAMI EMRETTİ!

NE HUSUSUNDA?

BURADA DAHA RAHAT KONUŞABİLİRİZ. BİNİNİZ RİCA EDERİM..

JESS, HİÇ FARKINA VARMADAN, KENDİ ARABASINA BENZEYEN BİR OTOMOBİLİN İÇİNE İTİLİVERİLDİĞİNİ SOKULDU. ŞOFÖR DERHAL GAZA BASTI, ARABA HAREKET ETTİ.

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Rica ederim.. Vazifem.. Seni buraya benim arabam getirdiği gibi de götürmelidir..

Mehmet Rıza, gazino kapısı önünde biraz durdu:

— Beraber yalıyı gezmedik amo, seni yakında görmek isterim, dedi.

— Ben seni her gün telefonla ararım.

— Peki.

— Allahaısmarladık, Rıza.

— Uğurlar olsun!

Cingöz, otomobiline kadar Mehmet Rızayı götürdü. Şöföre talimat

— 13 —

GARİP BİR KIZ

Mehmet Rıza otomobille Yeşilköydeki otele döndüğü vakit kapının önünde, bahçede polislerle halkın birikmiş olduğunu gördü. Belçikalı da onların arasında idi ve büyük kapının parmaklığı arkasındaki hasır koltuklardan birine oturmuş, sigara içiyor, hâdiseye maruz kalan kendi değilmiş gibi umumî telâşı büyük bir tasasızlıkla seyrediyordu. Polisler Mehmet Rızayı görünce doğruldular ve büyük bir hürmetle selâm verdiler. Polis hafiyesi onlara hiç bir mesele kalmadığını anlattıktan sonra Belçikalıya doğru ilerledi, kulağına eğilerek:

— Cüzdanınız bende! dedi. Yukarı çıkalım da vereyim.

Kalabalık arasından ayrıldılar ve yukarı çıktılar. Mehmet Rıza Belçikalıyı kendi odasına aldı ve cebinden cüzdanı çıkararak uzattı:

— Buyurun! dedi, eksik var mı, bakın!

Ecnebi cüzdanını iyice yokladıktan sonra Mehmet Rızanın yüzüne hayretle baktı:

— Tamam, dedi, fakat bu vaziyetten hiç bir şey anlamıyorum.

— Anlaşılmıyacak bir şey yok... Odanıza bir hırsız girmişti, peşine düştüm, herifi yakaladım ve elinden cüzdanı aldım.

— Fakat... Öyle bir hırsız ki mükellef bir otomobili var... Öyle bir hırsız ki sizinle boğuştuğu halde bir dakika sonra sizi de otomobiline alarak götürmüş... Sonra... Ben otel ahalisinin sözlerinden anladım ki siz meşhur bir dedektifmişsiniz.

Mehmet Rıza için artık hüviyetini gizlemeğe imkân kalmamıştı.

— Evet, diye mırıldandı, meşhur muyum bilmem, fakat zabıtaya men subum. Cüzdanınızı çalan adam da zengin hırsızlarımızdan biridir.

— Çok garip şey!.. Türkiyenin meşhur bir polisi ve zengin bir hırsızı etrafında dolaşıyor; biri parayı çalıyor, öteki de kurtarıyor.

— Neden garip olsun? Tabii bir şey değil mi? Hırsızın işi çalmak, polisin vazifesi de kurtarmaktır.

— Fakat siz geliyor, benim odamın yanında bir oda tutuyor, benimle tanışmaya çalışıyorsunuz.

— Çünkü bu gece soyulacağını biliyordum.

— Mükemmel... Fakat benden başka soyulacak adam yok mu? O zengin hırsız beni nereden tanıyor? Cebimdeki bir kaç yüz lirayı niçin almaya kalkışıyor? Seyyahların fazla para taşımadıklarını bilmiyor mu? Şahsıma gösterdiği bu garip alâka nedir?

— Bir iddia meselesinden ibaret. Orasını fazla düşünmeyiniz. Cüzdanınız iade edildi ya, siz ona bakın!

Belçikalı gülerek tekrarladı:

— Anlamıyorum.

Cüzdanına bir daha baktı ve Mehmet Rızaya teşekkür ederek çıktı.

Polis hafiyesi yalnız kalınca başını salladı ve soyunmıya başladı. Artık bu adamın Arsen Lüpen olduğuna pek ihtimal veremiyordu. Eğer Kalamış gecesi Belçikalının Beyoğlunda olduğu da anlaşılırsa hiç şüphesi kalmıyacaktı.

Ertesi sabah erkenden müdiriyete telefon ederek sivil memurlardan birinin otele gönderilmesini istedi.

Memur gelince, Mehmet Rıza ona Belçikalıyı sezdirmeden takip etmesi lâzım geldiğini anlatmıştı.

Öğleye doğru Yeşilköyden ayrıldı ve yemğini vinde yedikten sonra Rumelihisarına gitti.

Kapıda duran bir polis Mehmet Rızaya doğru koşarak:

— Memur Bey de sizi arıyordu, dedi, biraz evvel buradan çıktı, size telefon etmeğe gitti. Çünkü Ridvay bulundu Rıza Bey!

— Bulundu mu? Nerede imiş?

— Çok şaşılacak şey! Hırsızlar onu gece yarısı koruya çıkarmışlar, korucunun kulübesine yatırmışlar, bağlamışlar... Adamcağız otuz altı saat orada aç ve bağlı kalmış.

— Korucu nerede imiş?

— Korucu yok zaten.. Geçen sene ölmüş ve yerine kimseyi almamışlar. Kulübe boş duruyor. Mösyö Ridvayı eski ot minderin üstüne yatırmışlar.

Mehmet Riza, yanında polisler beraber bahçeye girerek adımlarını sıklaştırdı.

— Hemen kendisini görmek isterim, dedi.

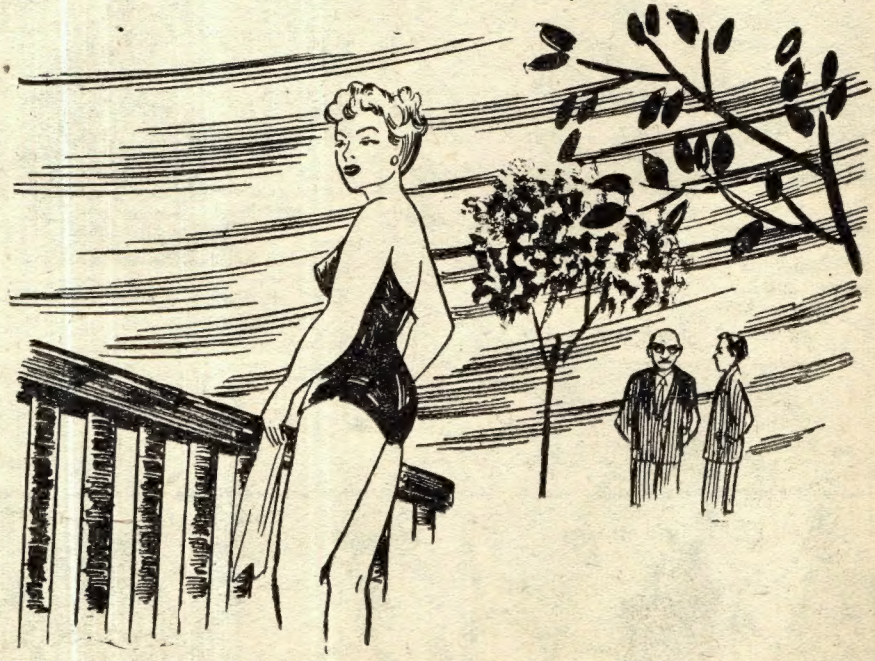

— Uyuyor. Doktorlar ona enjeksiyon yaptılar. Kalbi çok sık atıyor. İhtiyar adam. Yüzü kireç gibiydi.

Mehmet Rıza öfke ile mırıldandı:

— Fakat bu... Cinayete yakın bir şey... Adamcağız ya ölseydi?.. Hani Arsen Lüpen böyle alçaklıklar yapmaz diyorlardı.

Polis cevap vermedi. Bir kaç adım yürüdüler. Yalının çam ve fıstık ağaçlarile dolu, bir park kadar büyük, sessiz bahçesinin gölgeli ve temiz yollarında adımlarını ağırlaştırarak ilerliyordu.

Mehmet Rıza birdenbire durdu:

— Deli kızın sesi geliyor, dedi, Gene şarkı söylüyor.

— Evet, o kız büsbütün azdı, timarhanelik oldu Rıza Bey!.. Bahçeye çırıl çıplak uğruyor, kendini denize atıyor, mükemmel yüzüyor, gene çırıl çıplak çıkıyor, rıhtımın taşları üstünde uzanıp yatıyor, gelip geçen bütün sandallar ona bakıyorlar... Rezalet... Ablası ve uşaklar güç belâ onu tutup içeri sokmaya çalışıyorlar. Haykırıyor, kıyameti koparıyor, bazan ağaçlara tırmanıyor ve ele geçmiyor.

Bir kaç adım daha yürüdüler. Deli kızın sesi yaklaşıyordu. Polis yolun sonlarına gözlerini dikerek:

— Bu tarafa doğru geliyor galiba.. dedi.

Mehmet Rıza da o tarafa baktı, hiç bir şey göremedi ve sordu:

— Çırıl çıplak mı? Üstünde hiç bir şey yok mu?

— Dün çırıl çıplaktı. Bu sabah ayağında bir mayo ve sırtında ipekli bir şal vardı. Maymun gibi ağaçlara tırmanıyor.

Polis birdenbire durarak parmağını uzattı:

— Nah! dedi, geliyor!

Yolun sağ tarafında, çimler üstünde, kıpkırmızı mayolu, omuzlarına yeşil bir atkı atmış, sarışın, ve güzel bir kız, billûr vücudunun bir çok noktalarını güneşe göstererek duruyordu. Sonra birdenbire yere yattı ve otların üstünde yuvarlanmaya, garip sesler çıkararak bağırmaya başladı.

Mehmet Rıza ile polis memuru ona yaklaştılar. Üç beş adım kadar yakınında durmuşlardı Kız onlara bakıyor, fakat ikisini de görmüyormuş gibi otlar üstünde yuvarlanmaya, haykırmaya devam ediyordu. Sonra ayağa kalktı ve bir şarkı söyliyerek sıçramaya başladı. Çıplak ayaklarından biri yaralanmış ve kanamıştı.

Mehmet Rıza ona yaklaştı ve şapkasını çıkararak Fransızca hitap etti:

Bonjur Matmazel Lili... Ne güzel dans ediyorsunuz!.. Fakat ayağınıza ne oldu? Denizde mi yaralandı?

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

VİCDAN AZABI

HİKAYE

Çocukluğumdanberi uysal tabiatli, uslu ve akıllı idim. Yüreğimin yufka olduğunu bildiklerinden, arkadaşlarımın elinde adeta oyuncak olmuştum. Hayvanları çok severdim. Annemle babam izin vermişlerdi. Her cinsten birçoğunu beslerdim. Ömrüm hemen hemen onlarla beraber geçti. Onları okşayıp doyurduğum zamanlar en büyük zevki duyarım. Büyüdükçe hayvanlara karşı olan sevgim arttı. Uslu, sadık bir köpeğe sevgi bağlıyanların duydukları zevki anlatmağa bilmem lüzum var mıdır?

Genç yaşımda evlendim. Karımın huyu benimkine uygun olduğundan rahattım. Benim hayvanları sevdiğimi görünce en güzellerini bulup getirmek fırsatını kaçırmazdı. Kuşlarımız, bir kırmızı balığımız, güzel bir köpeğimiz, tavşanlarımız, küçük bir maymunumuz bir de kedimiz vardı.

Kedimiz fevkalâde güzel, iriyarı, kapkara çok zeki bir hayvandı. Karım olmıyacak şeylere inanırdı. Kedinin zekâsından konuşurken eskilerin bir sözünü tekrarladı. Karakediler, kedi kılığına girmiş büyücülermiş!.. Bunu her zaman ciddiye alıp söylemezdi. Aklıma geldi onun için yazdım Plüton - kedinin adı- arkadaşımdı. Onu elimle besledim. Evin içinde peşimden ayrılmazdı. Sokağa çıktığımda arkamdan gelmemesine güç mânî olurduk.

Bu dostluğumuz bir kaç sene sürdü. Bu müddet zarfında huyum birdenbire değişti. Tamamile kötüleşti.

Günden güne asık suratlı, hiddetli oluyor başkalarının hissiyatına kulak asmıyordum. Karıma kaba sözler söylemeğe başladım. Hattâ daha ileriye bile vardım, hırpaladım..

Biçare arkadaşım da - hayvanlar - huyumun değiştiğini tabiî anlıyorlardı. Onları ihmal etmekle kalmıyordum. Onları da hırpalıyordum. Tesadüfen yoluma çıkan tavşanların, maymunun ve hattâ köpeğin acımadan canlarını yakıyordum. Yalnız Plüton'u yani Karakediyi kayırıyor onu hırpalamıyordum.

Fakat kötülüğüm günden güne artıyordu. Alkol kadar fena ne vardır? Bir gece, her vakit gittiğim meyhane dönüşü eve sarhoş girdim. Kedi, gözüme görünmek istemiyormuş gibi geldi. Yakaladım. O, şiddetimden korktu. Dişlerile elimi hafifçe ısırdı. Birdenbire kudurmuştan beter oldum. Kendimi kaybettim. Sanki ruhum vücudümden uçup gitti de yerine şeytana rahmet okutacak bir kötülük geldi!.

Yeleğimin cebinden çakımı aldım, açtım. Biçare hayvanı gırtlağından yakaladım. Gözlerinden birini oyup çıkardım. Bu mel'un vahşeti yaparken sonunu hiç düşünmüyordum.

Sabahleyin aklım başıma gelince işlediğim cinayetten hem korktum hem de vicdan azabı duydum. Fakat bu müphem bir histi. Ruhumu sızlatmadı bile. Kedi ağır ağır iyileşti. Fakat göze korkunç görünüyordu. Bununla beraber kadinin acı duymadığı belliydi. Her zamanki gibi evin içinde dolaşıyor benden pektabii olarak bucak bucak kaçıyordu. Bir zamanlar beni çok sevmiş olan bu mahlûkun bugün duyduğu nefretten müteessir olacak

kadar eski yüreğimden bir parça kalmıştı. Nihayet bu teessürün yerini öfke tuttu. O zaman beni önüne geçilmez bir uçuruma sürükliyecek olan kötü huyum yine baş gösterdi. Vicdanımın kendi kendine işkence yapmak arzusu, beni kimseye zararı dokunmıyan hayvana başladımığ işkenceye devama sevkediyordu. Bir sabah boyuna ilmekli bir ip geçirdim. Bir dala astım!..

* * *

Bu yürekler acısı işi yaptığımın ertesi gecesi uykumdan "Yangın var!.." seslerile uyandım. Odamın perdeleri alev alev yanıyordu. Bütün ev tutuşmuştu. Karım hizmetçi ve ben canımızı güç kurtardık. Ev tamamile yandı.

Bütün servetim mahvolmuştu. Ümitsizliğe düştüm. Yaptığım fenalıklarla bu felâket arasında bir münasebet aramıyordum. Böyle şeylere inanmazdım.

Şimdi bu vakaları zincirleme anlatıyorum. Bir halkasını bile atlamıyacağım.

* * *

Yangının ertesi günü enkazını gezdim. Yalnız bir duvar yıkılmamıştı. Yıkılmayan bu duvar evin ortasında idi. Pek kalın değildi. Karyolamın dayalı durduğu duvardı. Duvarın etrafına kalabalık toplanmış dikkat ve merakla birşeye bakıyorlardı: Ben de merak ederek yaklaştım. Beyaz bir düzlüğe gömülmüş kocaman bir kedi gördüm. Boynunda bir ip vardı!..

Bu hayaleti görünce hem şaştım, hem korktum. Biraz düşününce hatırladım. Kediyi bahçede bir ağaç dalına asmıştım. Yangın var. Feryatları duyulur duyulmaz halk bahçeye üşüşmüştü. Biri kediyi çözmüş pencereden odama atmış olacaktı. Belki de beni uyandırmak için yapmışlardı?

Kedinin vücudü. Yıkılan duvarların altında ezilmiş, duvarın sıvası taze olduğundan, alevlerle cesetten çıkan amonyak duvara kedinin resmini aksettirmişti!.

Gördüğüm manzara beni çileden çıkardı. Kendi elimle bahçeye astığım tek gözlü kedi, beni katil eden o hayvan olduğu gibi duvarda duruyordu. Üzerime fenalık geldi. Boş bir çuval gibi olduğum yere yıkıldım.

Not: Yaptığım fenalığın cezasını, tarif edemiyeceğim kadar kuvvetli bir vicdan azabı ile ömrümün sonuna kadar çektim.

MANDRAKE
KLAGA!
DUR MANDRAKE! KIMILDAMA! KLAGA BENİM ESERİMDİR ONA DOKUNAMI YACAKSIN!
ÇEKİL YOLUMDAN! BU KATİL DEV'İ ÖLDÜRMEK LÂZIM.
NE?.. ÖLDÜRMEK Mİ? BİR ADIM ATAMAZSINIZ!
ELİNDEKİ ELEKTRİKLİ İĞNEYİ ABDULLAHA ÇEVİRDİ..
ABDULLAHI SANKİ BİR YILDIRIM ÇARPMIŞTI...
ÇIKAMAZSINIZ!
ÇEKİL YOLUMDAN ÇILGIN BUNAK!
MANDRAKENİN BİR EL İŞARETİ İLE RAKOF VE KÖPEĞİ TAVANA YAPIŞTILAR..
GEL ABDULLAH ÇABUK GİDELİM!
GELİYORUM EFENDİ!
MANDRAKE İLE ABDULLAH DEVİN PEŞİNE DÜŞTÜLER...
-ARKASI VAR-

BAY TEKİN

30.

BİRAZ SONRA BAYTEKİN KENDİNE GELİR "NE OLDU?" "ÇOK BİR SÜRÜ ŞEY, ARTIK MAHVOLDUK!" DİYE CEVAP VERİRLER.

KAPTAN DEVAM EDİYOR "ZERO DALEYİ DE BERABERİNDE GÖTÜRDÜ. BİZİ DE BURADA BIRAKTI. BİZİ ARTIK KİMSE KURTARMAYA GELEMEZ."

"ÖYLE DEME KAPTAN. BELKİ KURTULABİLİRİZ. ZERO DEMİN BANA SİYASİ MAHKÛM DEDİ. NEYE BİLİYORMUSUNUZ? BEN ARKTİKONUN EN BÜYÜK ALİMİ FRAZİL'İM!.."

"NEE?" KAPTAN ŞAŞIRMIŞTIR. "FRAZİL ŞUALARINI KEŞFEDEN, ARKTİKO DENİZALTILARININ PLANLARINI ÇİZEN ADAM SENSİN HA?! BİZİMLE ALAY ETMİYORSUN YA?."

"BANA YARDIM EDERSENİZ BELKİ DE YARDIM İSTEMEĞE MUVAFFAK OLABİLİRİZ. ARKTİKODAN YARDIM ALAMAYIZ."

"FAKAT MONGODAN YARDIM EDEBİLİRLER. BAYTEKİN KONUŞMAYI SİZ YAPINIZ!"

MONGODA DR. ZARKOF BİR SUBAY'I ÇAĞIRDI. "BAYTEKİNDEN NİHAYET HABER ALABİLDİK."

AZ SONRA. "BAYTEKİN FRAZİL ŞUALARINI BULAN ALİMLE BERABERDİR. GİDİP ONLARI KURTARMALIYIZ.

-ARKASI VAR-